

JENNIFER L. ARMENTROUT

Zostaň so mnou

Niektoré jazvy nevidieť

YOLIA

17+

JENNIFER L. ARMENTROUT

Zostaň so mnou

Preložila Andrea Vargovčíková

YOLi

JENNIFER L. ARMENTROUT
ZOSTAŇ SO MNOU

Preložila Andrea Vargovčiková

YOLI

Jennifer L. Armentrout
STAY WITH ME

Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout
Translation © 2023 by Andrea Vargovčíková
Cover design © 2023 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8835-5

Venujem čitateľom, ako vždy.
Nebyť vás, túto knihu by ste nedržali v ruke.

1. kapitola

O bklopovala ma partia sexi chlapcov.

Mnohí veria, že je len mýtus. Len univerzitná legenda, čosi ako historka o kráľovnej plesu, ktorá v halucináciách z LSD alebo z krekú vyskočila z okna internátu alebo spadla v sprche a rozbila si hlavu. Kto vie? Každý to poďával inak, no na rozdiel od mŕtveho dievčaťa, ktoré od tej nešťastnej udalosti údajne straší v Gardiner Halle, sú chlapci z tejto partie živí a zdraví.

A nesmierne sexi.

Len zriedka sa všetci zídu pohromade, preto sa o nich na univerzite len hovorí, no keď sa to predsa stane, veru sa je na čo pozerat.

Za celý svoj život som nemala na dosah nič také dokonalé – ich a ešte zázračný mejkap Dermablend, ktorý mi takmer celkom prekryje jazvu na tvári.

Stretli sme sa u Avery Morganstenovej. Prsteň na jej prstenníku prezrádza, že si čoskoro zmení priezvisko, a hoci som ju až tak dobre nepoznala – okrem Teresy som tu vlastne nikoho dobre nepoznala –, tešila som sa s ňou. Vždy bola ku mne veľmi milá. Niekedy sa javila zamĺknutá, akoby stratená vo vlastných myšlienkach, no o tom, že do snúbence Camerona Hamiltona je zamilovaná až po uši, nemohlo byť pochyb. Stačilo vidieť, ako sa na seba dívajú.

Tak ako teraz. Akoby po svete nechodila iná žena, iba ona. Sedeli spolu, Cam na pohovke a Avery v jeho lone, a on na ňu upieral svetlomodré oči, keď sa smiala na nejakom bonmote jeho sestry Teresy.

Keby som mala určiť hierarchiu tých sexi chlapcov, povedala by som, že Cam hrá prím. A nielen vďaka výzoru, ale aj osobnosti. Nikto sa pri ňom necítil trápne ani prehliadaný. Oplýval akousi srdečnosťou, ktorá bola nesmierne nákazlivá.

Tajne, a toto tajomstvo si vezmem do hrobu, som Avery závidela. Túžila som mať to čo ona – úžasného sexi frajera, dobráka od kosti, pri ktorom sa každý cíti dobre. Takých mužov človek zráta na prstoch jednej ruky.

„Ešte niečo na pitie?“

Naklonila som hlavu doľava a otočila sa za hlasom Jasa Winsteda. Nebadane som zatajila dych. Jase bol opakom Cama – vyzeral síce skvele, no keď som sa mu zadívala do hlbokých sivých očí, rozhodne som sa necítila príjemne. Pre ohorenú pleť, dlhšie hnedé vlasy a vzhľad modela by som ho v partii sexi chlapcov označila za lídra. Bol z nich najpríťažlivejší a dokázal byť nesmierne milý, ako teraz, no nepôsobil tak vyrovnané a nebol taký šarmantný ako Cam, preto najvyššia pozícia patrila práve Camovi.

„Nie, toto mi stačí.“ Ukázala som mu dopoly plnú fľašu, z ktorej som sŕkala pivo, odkedy som prišla. „Ale ďakujem.“

Usmial sa a odišiel, cestou objal Teresu okolo pása, ktorá si oprela hlavu o jeho hrud' a položila mu ruky na ramená. Jeho tvár zmäkla.

Priznávam, aj Terese som trochu závidela.

Nikdy som nemala vážny vzťah. Na strednej som vôbec nechodila na rande. Vtedy bola jazva na mojej

tvári oveľa výraznejšia, aj zázračný mejkap bol na ňu prikrátky... A stredoškólači vedia byť nemilosrdní, keď ide o viditeľné chybičky krásy. A hoci by si ju nikto nevšimal, pri mojom vtedajšom spôsobe života by som aj tak nemala priestor a čas na rande, nehovoriac o vzťahu.

S Jonathanom Kingom sme v prvom ročníku chodili spolu na dejepis. Bol naozaj milý a spriatelili sme sa. Z očividných dôvodov som sa zdráhala ísť s ním na rande, keď ma naň pozval, nedal sa však odradiť, a tak som nakoniec súhlasila. Neskôr, keďže bol úplne normálny, po mne raz večer vyštartoval. Boli sme sami v mojej internátnej izbe a ja som sa detinsky nádejala, že ak sa dokázal povzniesť nad jazvu na mojej tvári, dokáže to aj pri iných častiach tela.

Mýlila som sa.

Potom sme sa ani nepobozkali a bolo takmer isté, že je medzi nami koniec. O ňom ani o tej katastrofálnej noci som nikomu nepovedala. Už som naňho ani nepomyslela. Nikdy.

Až dnes, dopekla!

Pozorovala som partičku sexi chlapcov a naplno si uvedomovala, ako prahnem po chalanoch, lebo... nuž, chýbajú mi.

„Chápem!“

Zdvihla som hlavu. Ollie obišiel pohovku, jeho priateľka Brittany tesne za ním. Krútila hlavou a tak prevracala oči, až som mala pocit, že z toho omdlie.

Ollie podišiel ku konferenčnému stolíku s korytnačkou v rukách. Zviera pohýbalo nohami. Čo to má znamenať?

„Párty sa začína, až keď Ollie vyberie korytnačku,“ vysvetlil Jase. Uškrnula som sa.

Cam vzdychol a naklonil sa popri Avery. „Panebože, čo to s tým chudákom Raphaelom stváraš?“

„Omyl.“ Ollie položil zvieratko na stôl a zastrčil si dlhé blond vlasy za ucho. „Toto je Michelangelo a určite ho štvete, že už ani nevieš, ktorá korytnačka je tvoja. Tvojou vinou sa teraz Raphael pravdepodobne utápa v depresii.“

„Pokúšala som sa ho zastaviť,“ ospravedlňovala sa Brit a prekrížila si ruky cez prsia. Obaja vyzerali, akoby sa dostali až do finále cien pre dokonalý pár blondiakov. „Ale vieš, aký je...“

Všetci sme to vedeli.

Ollie napodiv študoval medicínu, no jeho výčiny boli rovnako legendárne ako tí sexi chalani. Ollie by sa ocitol hneď na druhom mieste. Jeho veľkým plusom bolo, že každý druhý víkend chodieval do Shepherdstownu za frajerkou, aj to, že bol čistý blázon.

„Ako môžete vidieť, vyrobil som jej novú vôdzku.“ Ukázal na miniatúrny opasok, ktorý mala korytnačka pripnutý okolo panciera.

Cam sa naňho pozrel. „Preskočilo ti?“

„Teraz s ním môžem ísť na prechádzku.“ Názorne nám to predviedol. Vodil Michelangela po stole a ja som sa v duchu pýtala, či z neho Avery a Cam jedli. „Je lepšia než nejaká priadza.“

Chodiť na prechádzku s korytnačkou? To musí byť ešte trápnejšie než s mačkou. Zasmiala som sa. „Vyzerá to ako opasok pre barbinu.“

„Je to značková vôdzka, dizajnérsky kúsok,“ opravil ma a zvlnil pery. „No tiež mi to napadlo, keď som ju zbadal v hračkárstve vo Walmarte.“

Teresa sa zamračila. „Čo si robil v hračkárstve?“

„Hééj,“ zatiahol Jase. „Netajíte nám vy dvaja niččo?“

Brit vytreštila oči.

Ollie iba pokrčil plecami. „Rád si obzerám hračky. Sú oveľa vymakanejšie než tie za našich čias.“

Toto vyhlásenie rozpútalo živú debatu o tom, že naša generácia bola vážne ochudobnená, pretože sa nehrala s kvalitnými hračkami vypracovanými do detailov. Zamyslela som sa, s čím som sa kedysi hrávala. Samozrejme, ani mňa neobišli barbiny, no namiesto trojkoliek a stolových hier som mala saténové šerpy a trblietavé korigy.

A potom už nič.

Zbystrila som pozornosť, keď sa rozhovor zvrhol na plány na leto. Cam s Avery sa chystali do D. C., pretože Cama vzali do tímu United. V D. C. som ešte nebola, hoci Shepherd nie je od hlavného mesta až tak ďaleko. Brit a Ollie sa chystali podniknúť niečo úžasné a bláznivé. Týždeň po skončení školy zamieria do Paríža a vydajú sa na cestu po Európe. V lietadle som ešte nesedela, nehovoriac o ceste do zámoria. Dočerta, veď som nebola ani v New Yorku. Teresa a Jase plánovali výlet na pláž do Karolíny s jeho rodičmi a mladším bratom. Prenajmú si tam kondomínium a Teresa básnila o tom, ako si bude máčať nohy v oceáne. Nebola som ani na pláži, takže nemám poňatia, aké je zabárat nohy do piesku.

Naozaj by som mala častejšie chodiť von a žiť. Vážne.

Ale to nič, pretože to všetko vrátane cestovania naprieč kontinentom so sexi chalanom po boku nie je súčasťou cieľov, ktoré tvoria môj plán s názvom Tri Z.

Zvládnuť štátnice.

Zamestnať sa ako zdravotná sestra.

Zožiť výhody z toho, že niečo dotiahnem do konca.

Ciele sú fajn. Nudné, ale fajn.

„Calla, dnes si nejaká tichá.“

Nevdojak som stúpila a vzápätí mi vystúpila horúčava do tváre. Prihovoril sa mi totiž Brandon Shiver. Vsunula som si fľašu medzi kolená a nasilu uvoľnila plecيا. Niežeby som zabudla, že vedľa mňa, po mojej *lavici*, sedí Brandon. Ako by som mohla? Iba som predstierala, že tu nie je.

Oblizla som si pery a otočila hlavu tak, aby sa mi blond vlasy presunuli na ľavé plece a zakryli mi líce. „Iba pozorujem.“

Brandon sa zachechtal. Mal príjemný smiech. A peknú tvár. A pekné telo. A fakt pekný zadok.

Vzdychla som si. Akoby sa môj povzdych rozľahol po celom svete. Aj hnedovlasý a širokoplecý Brandon mal blízko k lídrovi partie sexi chlapcov.

„Veru, keď ide o Ollieho, vždy je čo pozorovať,“ podoťkol a sledoval ma ponad okraj fľaše. „Počkaj, až začne vykladať o korčuliach pre korytnačku.“

Zasmiala som sa a ešte väčšmi sa uvoľnila. Brandon bol prítlačlivý a zároveň milý, niekde medzi Camom a Jasom. „Korytnačku na korčuliach si neviem predstaviť.“

„Ollie je buď totálny blázon, alebo totálny génius.“ Brandon sa pomrvil na sedačke. „Porota sa ešte nerozhodla.“

„Podľa mňa je génius.“ Ollie vzal korytnačku, obišiel pohovku a zamieril k extravagantnému teráriu, v ktorom to zelené zvieratko žilo. „Brit tvrdí, že vo všetkých predmetoch exceluje. Medicína je náročná.“

„Hej, ale mnohí géniovia sú úplní blázni,“ uškrnul sa. Tlmene som sa zasmiala. „Už sa skončila bitka o prednášky na budúci semester?“

S úsmevom som prikývla. Oprela som sa o okrúhle kreslo. Do konca bakalárskeho štúdia ošetrovateľstva

ostáva semester a pol a úspešne sa zapísať na prednášky bolo ako pretláčanie rukou s Hulkom Hoganom. Všetci, čo ma poznali, vedeli, že so svojím rozvrhom ustavične zápasím. Semester sa o týždeň končí a akademické poradenstvo na ďalší semester sa uzavrelo takmer pred mesiacom.

„Hej, konečne. Takmer som sa musela vzdať svojej pravej nohy, aby som sa zapísala na prednášky, ale už mám všetko potrebné. V pondelok ma ešte čaká stretnutie na oddelení finančnej podpory, ale to by malo byť v pohode.“

Zachmúril sa. „Deje sa niečo?“

„Nemyslím.“ Nenapadol mi nijaký dôvod, prečo by to nemalo byť v poriadku. „Čo plánuješ na leto?“

Nadvihol široké plecia. „Ešte som sa nad tým nezamýšľal, pretože budem chodiť na kurzy aj v lete.“

„Takže zábava.“

Odfrkol.

Začala som hovoriť niečo, čo nebolo až také múdre, keďže sa mi v rozhovore s Brandonom celkom darilo, no stratila som niť, lebo ktosi zakľopal. Zaletela som pohľadom k dverám. Ollie otvoril, akoby tu bol doma on.

„Čau, kráska,“ pozdravil. Vystrela som sa a pevnejšie zovrela hrdlo fľaše.

Dnu vplávala pekná drobná brunetka, v ruke sa jej hompálala červená taška s logom reštaurácie Sheetz. Usmiala sa na Ollieho a zamávala Brit.

Jej meno som nepoznala.

Úmyselne som odmietala zapamätať si ho, pretože odkedy poznám Brandona, čiže dva semestre, už sa mi nechcelo vyvíjať úsilie, aby som spoznala všetky dievčatá, s ktorými „chodil von“. Boli ich zástupy a dlho sa pri ňom neohriali.

Ale táto kočka – s nakrátko ostrihanými hnedými vlasmi a pružným telom baletky – bola iná. Počas tohto semestra chodili spolu na prednášky a v marci sa začali stretávať aj mimo nich. No až teraz som ju prvý raz videla s Brandonom mimo areálu univerzity.

Vlastne som ju osobne ešte nestretla. V skutočnosti som nestretla žiadnu z jeho krátkych známostí, iba som ich zazrela v škole a občas na žúroch, na ktoré však Brandon nechodil od... nuž, od marca.

„Tu je.“ Zelené oči mu zasvietili.

Fíha!

Stála som si na kábli.

Nosom som vtiahla vzduch do pľúc a usmiala sa. Dievčina kľučkovala medzi párikmi, podišla k Brandonovi, ktorý sa vystrel a roztvoril náruč. Klakla si k nemu a objala ho okolo krku. Taškou mu vrazila do chrbta a jej ústa mierili k Brandonovi ako navádzaná raketa. Celkom som ju chápala.

Pobozkali sa.

Dali si šťavnatý, hlboký bozk. Skutočný bozk. Nie v štýle „len sa spoznávame“ alebo „iba si trocha užívame“, ale „už sme si vymenili veľa telesných štiav“.

Pozorovala som ich, ako si navzájom mliaždia tváre, až kým som si nepripadala trápne. Nasilu som sa odvrátila. V tej chvíli sme si s Teresou vymenili pohľady.

Otočila sa v Jasovom náručí a jej pekná tvár nadobudla súcitný výraz. Vedela to... och, páni, vedela, že som do Brandona tajne zamilovaná až po uši.

„Priniesla som ti syrový praclík,“ oznámilo Brandonovi dievča, keď sa konečne od seba odtrhli.

Brandon zbožňoval praclíky plnené syrom, tak ako ja čokoládové brownies.

„Priniesla ti praclík?“ ozval sa Ollie. „Človeče, chystaj prsteň.“

Brit prevrátila oči a ovinula Olliemu ruku okolo pása. „Aj na teba človek ľahko urobí dojem.“

Ollie sa v jej náručí otočil a sklonil k nej hlavu. „Zlatko, dobre vieš, ako na mňa urobíš dojem.“

Čakala som, že Brandon vyštartuje z kresla vydesený predstavou nastoknutia prsteňa na prst dievčaťa, ktoré pozná len niekoľko mesiacov, no keďže sa mi nenaskytol pohľad na jeho rozkošný zadok smerujúci k dverám, pozrela som sa naňho. Vedela som, že by som nemala. Bol to čistý masochizmus.

Brandon sa díval na dievča bez mena a jeho úsmev prezrádzal, že je absolútne šťastný.

Potlačila som vzdych.

A potom sa pozrel na mňa, a skôr než som spanikárila, že ma prichytil, ako naňho civiem, naširoko sa usmial. „Tatianu ešte nepoznáš.“

Dokelu! Nechcela som poznať jej meno. Tatiana je super meno.

Pokrútila hlavou a uprela na mňa hnedé oči. „Veru ešte nie.“

„Toto je moja kamarátka Calla Fritzová,“ povedal jej a pohladil ju po chrbte. „Minulý semester sme chodili spolu na prednášky hudobnej teórie.“

Presne to som – Calla Fritzová, vždy a navždy kamarátka partičky sexi chalanov. Nič viac. Nič menej.

Žmurkaním som potláčala náhly príval slz a kývla Tatiane. „Teší ma.“

Nebola to lož. Naozaj nie.

~ ~ ~

V pondelok som odišla z internátu pomerne zavčasu a zamierila do Ikenberry Hallu. Cestu dolu kopcom k budove mi moje telo citelne vyčítalo. Na začiatku

mája sa teploty už šplhali k tridsiatke, a hoci som si vlasy narýchlo vypla do drdola, vlhkosť sa mi rozlievala po pokožke a zabárala mi nepríjemné prsty do vlasov.

Večer budem vyzerat' ako ovečka.

Strihla som si to po bočnej ceste. Otvorila som dvere a rýchlo vošla dnu, než mi zo striešky nad dverami spadne na hlavu obrovská pavučina.

Privítal ma chladný vzduch. Vyložila som si slnečné okuliare na hlavu a vybrala sa po chodbe do oddelenia finančnej podpory. Oznámila som svoje meno a prepracovaná, unavená žena v stredných rokoch mi kývla, nech si sadnem.

Asi po piatich minútach prišla po mňa staršia vysoká a štíhla striebrovlasá žena s módnym účesom. Nešli sme do kóje, v akej zvyčajne pracujú poradcovia. Viedla ma rovno do jednej z kancelárií na chodbe.

Zavrela za nami dvere a prešla k stolu. „Sadnite si, prosím, slečna Fritzová.“

So stiahnutým žalúdkom som ju poslúchla.

Toto sa mi ešte nestalo. Zvyčajne ma sem predvolali iba preto, aby som doplnila nejaké informácie alebo podpísala nejaký dokument. Napokon, ani teraz to nemohol byť veľký problém. Z finančnej podpory som pokrývala iba náklady na živobytie, ktoré som nezvládala uhrádzať z mizerného platu čašníčky. Bolo len dobre, keď som sa tej práce začiatkom semestra vzdala, aby som sa plne sústredila na štúdium.

Štúdium ošetrovateľstva vôbec nie je ľahké.

Pomaly som položila tašku na zem a obzerala si stôl. Na menovke sa vynímal nápis Elaine Boothová. Ak teda nesedela za stolom niekoho iného, práve som sa dozvedela, s kým mám tú česť. Na stole stála zálaha fotiek.

Rodinných fotiek – čiernobielych, farebných, od batoliat až po ľudí v mojom veku, možno aj starších.

Pichla ma stará bolesť, a tak som rýchlo odvrátila zrak. „Takže... o čo ide?“

Pani Boothová položila ruky na zložku. „Minulý týždeň sme dostali informáciu, že ste neuhradili školné na ďalší semester.“

Zažmurkala som. „Prosím?“

„Váš šek nám nepreplatia,“ vysvetlila a odtrhla zrak od zložky. Prechádzala mi pohľadom po tvári, potom sa rýchlo odvrátila. „Nemáte na účte dosť finančných prostriedkov.“

Určite sa mýlila. Neexistuje, aby im ten šek nemohli preplatiť. Zo sporiaceho účtu predsa hradím len školné. Všetky peniaze na ňom sú určené iba na štúdium. „To je určite omyl. Mala by som tam mať dosť peňazí na ďalší semester a pol.“

A nielen to, mala by tam byť dostatočná suma aj pre prípad núdze a na to, aby som mala z čoho žiť ešte niekoľko mesiacov po štátniciach, kým si nenájdem prácu a nerozhodnem sa, kde chcem žiť, či ostanem tu, alebo...

„Calla, overili sme si to v banke.“ Neoslovila ma priezviskom, čo akosi vyznelo ešte horšie. „Niekedy sa vyskytnú problémy so šekmi pre sumu alebo preklep v čísle účtu, no banka potvrdila, že na účte nemáte dostatok prostriedkov.“

Nemohla som tomu uveriť. „Povedali, koľko na ňom je?“

Pokrútila hlavou. „Takúto dôvernú informáciu nám, pochopiteľne, neposkytnú, preto musíte zájsť do banky osobne. Dobrá správa je, že ste vždy uhradili školné včas, a tak azda stihneme niečo vymyslieť. Dáme to do poriadku, Calla.“ Odmlčala sa a otvorila zložku. Civela

som na ňu, doslova som zrástla so stoličkou. „Ste zaradená v systéme finančnej podpory a môžeme vám upraviť podmienky na ďalší semester, aby ste mali prednášky uhradené...“

Žalúdok sa mi čoraz väčšmi zvieral, kým vykladala o rastúcich sumách pôžičiek, o žiadosti o štátnu dotáciu pre študentov a neprebernom množstve štipendií.

V tejto chvíli ma nič nezaujímalo.

Akoby som sa ocitla v zlom sne.

Neexistuje, aby som nemala na účte peniaze. Dávala som si pozor, aby som používala účty iba na to, na čo sú určené, a peniaze z tohto účtu som nikdy nepoužila na nič iné ako na školné. Dokonca som si k nemu neaktivovala ani debetnú kartu.

Sledovala som, ako pani Boothová vyťahuje z priehradiek formulár za formulárom a s pokojom Angličana ich úhľadne ukladá na stôl, akoby sa nič nestalo. A vtedy mi to docvaklo.

Stuhla mi krv v žilách a úporne som sa nadychovala, no dych mi uviazol v hrdle. Vôbec nejde o fatálnu chybu banky ani školy. Je veľmi pravdepodobné, že sa to naozaj stalo.

Panebože!

Pretože jestvuje osoba, ktorá má takisto prístup k môjmu účtu – jediný človek, ktorý je pre mňa v podstate mŕtvy, a podľa toho sa aj správam. Nemohla som uveriť, že by mi to urobila. Ako by mohla? Zvyšok stretnutia s pani Boothovou som absolvovala ako v mrákotách. Ochromene som si vzala formuláre a žiadosť o štátnu dotáciu pre študentov a vyšla z chladnej kancelárie do slnečného májového rána.

Ešte som mala čas do záverečnej skúšky, a tak som si sadla na najbližšiu lavičku a strčila si papiere do tašky.

Roztrasene som vytiahla mobil, vyhľadala číslo banky a vytočila ho.

O päť minút som sedela na lavičke, spoza slnečných okuliarov som nič nevidela, nič som necítila. To bolo dobré, pretože prázdny, bezvýrazný pocit v žalúdku sa veľmi ľahko mohol zmeniť na oslepujúcu, vražednú zúrivosť. To som nemohla dopustiť. Musela som zachovať pokoj. Udržať emócie na uzde, inak...

Všetky moje peniaze sú fuč.

A uvedomovala som si – každou bunkou svojho tela –, že toto je len začiatok, špička ľadovca.

2. kapitola

Ako sa mohol môj zväčša pohodový život, ak nerátam občasné pocity osamelosti, v priebehu týždňa prepadnúť do totálneho chaosu?

Naozaj som bola v kaši a nebolo to ani trochu smiešne.

Nešlo len o to, že dva týždne pred úhradou školného mi zmizli z účtu všetky úspory. Keby len to! Z toho by som sa hádam nejako spamätala. Dokonca by som to asi ani neriešila, veď čo iné by mi zostalo?

Napokon, pripravil ma o ne človek, v ktorom koluje moja krv. Vlastná matka, závislá od liekov a po väčšinu času naliata ako delo, matka, ktorú moji kamaráti považujú za mŕtvu. Svojím spôsobom aj je. Je to lož ako hrom, celé roky som s ňou neprehovorila ani slovo a alkohol, lieky a ktoviečo ešte moju starostlivú a zábavnú mamu, akú si pamätám z detstva, naozaj zabili.

Stále to však bola moja mama. Preto som sa nemienila obrátiť na políciu. Jej život je už aj bez toho mizerný a drámu a zármutok z neznámych dôvodov vždy sprevádzala aj lútosť.

Zažila totiž to, čo by nijaká matka nemala zažiť.

Ako som vravela, nešlo len o môj sporiaci účet. V poslednom týždni, v ktorom som absolvovala záverečné

skúšky bez toho, aby som prišla o rozum, narazil Titanic na ľadovec a potopil sa.

Nazrela som do svojho úverového registra, pretože som mala zlé tušenie, že je to ešte horšie. Potvrdilo sa to.

Na moje meno boli vystavené kreditky, ktoré som v živote nedržala v ruke a boli vyčerpané na maximum. V banke, o ktorej som ani nevedela, že existuje, vybavila mama študentskú pôžičku na moje meno. Z tých peňazí by som si uhradila viac než štyri semestre na Shepherde.

Topila som sa po uši v dlhoch, ktoré sa vyšplhali do výšky dobrých stotisíc dolárov, a to som ešte neprirátala sumu, ktorú som si narobila sama nízkymi študentskými pôžičkami a pôžičkou na auto. To si už teraz asi nebudem môcť dovoliť.

Zvieral sa mi žalúdok aj hruď zakaždým, keď som si pomyslela, v akých sračkách som sa ocitla, a len s námahou som sa presviedčala, aby som sa z toho nezbláznila. Úvery a dlhy vás v tomto svete posilnia alebo zlomia. Ak budem potrebovať pôžičku, už mi ju nikto neposkytne. Ba čo horšie, aj keby sa mi nejakým zázrakom podarilo naškriabať peniaze na dokončenie školy, v každom potenciálnom zamestnaní by si mohli pozrieť môj úverový register a to, čo by zistili, by mohlo ovplyvniť ich rozhodnutie zamestnať ma.

Vo štvrtok po poslednej skúške som sa už neudržala a zrútila sa, čo predstavovalo potoky slz, dvojité dávku brownies a možno aj krátke hojkanie v kúte. Zostala by som v tom kúte aspoň mesiac, no odmietla som dopustiť, aby zo mňa znova vyprchal život.

Nik z mojich kamarátov nevedel, čo sa deje. Vlastne nevedeli nič ani o mne. Dočerta, moju mamu považujú za mŕtvu a Teresa si myslí, že pochádzam z okolia Shepherdstownu.